

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **JUDr. R. H.**, zastoupena JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem Uruguayská 178/5, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) PaedDr. J. J., 2) Mgr. J. J., obě zastoupeny JUDr. Gejzou Karvaie, advokátem se sídlem Kovářská 19, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2007, č. j. S-MHMP 128440/2007/OST/Kš, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2009, č. j. 6 Ca 111/2007 - 46

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] JUDr. R. H. (žalobkyně) je oprávněna právem chůze a jízdy po parcele č. parc. 2636 (po rozdělení č. parc. 2636/1 a 2636/2) k. ú. Smíchov, ve vlastnictví PaedDr. J. J. a Mgr. J. J. (stavebníci). Odbor výstavby Obvodního úřadu MČ Praha 5 (žalovaný) jako stavební úřad vydal na žádost stavebníků dne 26. 6. 2000, pod č. j. Výs.Sm.p.2636-788/200-Pí-R, rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu, stavby NTL přípojky plynu, kabelové

přípojky NN, přeložky stávající přípojky kanalizace s připojením k domu na pozemku č. parc. 2636 a stavby přípojky vody k domu na pozemcích č. parc. 2636, 2035/1 a č. parc. 4900/4 s napojením na vodovodní řád k. ú. Smíchov při ul. Na Popelce v Praze 5. Dále vydal stavební povolení na stavbu jednopatrového rodinného domu s podsklepením, NTL přípojky plynu a přípojky kanalizace na pozemku č. parc. 2636 a stavby přípojky vody na pozemcích č. parc. 2636, 2035/1 a č. parc. 4900/4 k. ú. Smíchov, ul. Na Popelce v Praze 5. Součástí stavby rodinného domu bylo oplocení, úprava přístupu do domu, příjezdu do vestavěné garáže a sadové úpravy okolí domu.

[2] Na základě odvolání žalobkyně a dalších účastníků stavebního řízení Magistrát hlavního města Prahy, odbor výstavby, dne 22. 3. 2001 rozhodnutím č. j. MHMP-71229/2000/VYS/Mk/Lí dle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení změnil rozhodnutí odboru výstavby Obvodního úřadu městské části Praha 5 č. j. Vys.SM.p2636-788/2000-Pí-R ze dne 26. 6. 2000 tak, že z jeho výroku vypustil poslední větu „*Rovněž se zamítají námítky Bytového družstva Obzor*“. V ostatním výrok rozhodnutí zůstal nedotčen. Dále rozhodl dle ustanovení § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, že zamítá jako opožděné odvolání družstva Garáže Popelka se sídlem Fr. Šrámka 2468/20, Praha 5, proti rozhodnutí odboru výstavby Obvodního úřadu MČ Praha 5 č. j. Vys.SM.p2636-788/2000-Pí-R ze dne 26. 6. 2000“.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odbor výstavby, ze dne 22. 3. 2001, č. j. MHMP-71229/2000/VYS/Mk/Lí podnětem k jeho přezkoumání mimo odvolací řízení u Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen MMR). Odbor stavebního řádu MMR přezkoumal podnět žalobkyně a svým opatřením č. j. 9686/01-32/P-213/01 ze dne 18. 8. 2001 neshledal důvody k zahájení řízení mimo odvolání, resp. ke změně nebo zrušení. V závěru opatření MMR je mj. uvedeno, že ve sporu o rozsah věcného břemene se jmenovaná může obrátit na soud i bez výzvy stavebního úřadu. Z příslušných správních spisů je nepochybné, že odvolatelé ani jejich právní zástupci od vydání rozhodnutí Obvodního úřadu MČ Praha 5 ze dne 26. 6. 2000, pod č. j. Vys.Sm.p.2636-788/200-Pí-R do rozhodnutí MMR nepodali správním orgánům důkaz o tom, že by tak učinili.

[4] Dne 4. 9. 2002 vydal Odbor výstavby Obvodního úřadu MČ Praha 5 jako stavební úřad kolaudační rozhodnutí č. j. Vys.Sm.p.2636-3636/02-Pí-P.

[5] Městský soud v Praze vydal dne 29. 10. 2002 rozsudek č. j. 38 Ca 281/2001 - 60, kterým rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru výstavby, ze dne 22. 3. 2001, č. j. MHMP-71229/2000/VYS/Mk/Lí, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

[6] Dne 15. 1. 2003 podala žalobkyně žádost na Obvodní úřad městské části Praha 5, odbor výstavby, o vyrozumění o tom, zda bylo v předmětné věci zahájeno kolaudační řízení. V případě že ano, požádala stavební úřad, aby s ní bylo jednáno jako s účastníkem kolaudačního řízení a bylo jí doručeno případné kolaudační rozhodnutí. Dne 20. 1. 2003 po nahlédnutí do spisové dokumentace si žalobkyně pořídila kopii předmětného kolaudačního rozhodnutí ze dne 4. 9. 2002 č. j. Vys.Sm.p.2636-3636/02-Pí-P a podala odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí.

[7] Odvolání žalobkyně proti kolaudačnímu rozhodnutí bylo posouzeno odborem výstavby Úřadu MČ Praha 5 jako podnět k přezkoumání mimo odvolací řízení a odvolacím orgánem byl zaslán dopis dne 24. 11. 2003, č.j. MHMP-44326/2003/ostk/Kr o vyrozumění o odložení odvolání.

[8] Dne 5. 1. 2004 Magistrát hlavního města Prahy, stavební odbor vzhledem k námitce žalobkyně, že rozhodnutím odboru výstavby Úřadu městské části Praha 5 č. j. Výs.Sm2636-788/2000-Pí-R ze dne 26. 6. 2000 je dotčena na svých právech, odkázal žalobkyni na příslušný soud a v souladu s ustanovením § 137 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu řízení o odvolání přerušil.

[9] Žalobkyně napadla správní žalobou jak dopis ze dne 24. 11. 2003, č. j. MHMP-44326/2003/ostk/Kr, tak i kolaudační rozhodnutí ze dne 4. 9. 2002, č. j. Výs.Sm.p.2636-3636/02-Pí-P. Dne 30. 11. 2005 Městský soud v Praze usnesením č. j. 5 Ca 25/2004 - 36 obě žaloby odmítl. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí ze dne 24. 11. 2003 o odložení odvolání nelze chápat jako právní úkon, neboť postrádá náležitosti správního rozhodnutí dle § 47 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Důsledkem toho je výše zmíněný právní úkon dle § 70 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, vyloučen ze soudního přezkumu. Odmítnutí žaloby proti kolaudačnímu rozhodnutí odůvodnil Městský soud v Praze tak, že žaloba byla podána dříve, než žalobci vyčerpali řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Jak vyplývá z výše uvedených skutečností, žalobce podal odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí, o kterém nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Městský soud navíc v odůvodnění uvedl: *„Pro úplnost odůvodnění však soud dodává, že s ohledem na obsah odvolání, kterým se žalobci domáhali přezkumu kolaudačního rozhodnutí, lze mít podle soudu za to, že 1. žalovaný o tomto podání žalobců doposud nerozhodl. V dané věci bylo na místě aby 1. žalovaný v případě že odvolání žalobců považoval za opožděné nebo nepřípustné, o tomto odvolání rozhodl podle § 60 správního řádu, nikoliv aby postupoval podle § 65 a násl. správního řádu.“*

[10] O odvolání žalobkyně ze dne 31. 3. 2003 bylo rozhodnuto rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, stavební odbor dne 26. 3. 2007, sp. zn. S-MHMP 128440/2007/OST/Kš tak, že odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Odboru výstavby Obvodního úřadu MČ Praha 5 ze dne 4. 9. 2002, č. j. Výs.Sm.p.2636-3636/02-Pí-R se zamítá jako nepřípustné.

[11] Žalobkyně se domáhala přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního ze dne 26. 3. 2007, sp. zn. S-MHMP 128440/2007/OSTK/Kš u Městského soudu v Praze. Namítala, že se žalovaný nevypořádal s jejími námitkami ohledně jejího účastenství v kolaudačním řízení, skutečnosti že nenabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci sloučeného územního a stavebního řízení a nebyla splněna jedna ze závazných podmínek rozhodnutí o umístění stavby. Soud však její žalobu rozsudkem ze dne 3. 11. 2009, č. j. 6 Ca 111/2007 - 46, zamítl. V odůvodnění uvedl, že vzhledem k předmětu soudního přezkumu je pouze to, zdali žalovaný nepochybil, jestliže došel k závěru, že žalobkyně v kolaudačním řízení neměla postavení účastníka řízení. V tomto ohledu shledal, žalovaný nepochybil.

II.

Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[12] Proti poslední citovanému rozsudku městského soudu brojila žalobkyně (stěžovatelka) včas podanou kasační stížností. V ní uplatnila důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[13] Tvrdila, že byla rozhodnutím orgánu veřejné správy zkrácena na svých právech. Správní orgán, který vydal kolaudační rozhodnutí, nepostupoval v souladu se zákonem, jelikož své rozhodnutí vydal bez potřebných podkladů. Namítala, že správní orgán pokračoval v procesu odmítání práva tím, že odmítl řešit nesoulad mezi zrušeným rozhodnutím o umístění stavby rodinného domu, stavebním povolením na stavbu jednopatrového domu s podsklepením a kolaudačním rozhodnutím v mimoodvolacím řízení.

[14] Dále stěžovatelka odkázala na svoji argumentaci uvedenou ve správní žalobě. V té namítala, že správní orgán vydal rozhodnutí, které není v souladu se zákony a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dle názoru stěžovatelky se správní orgán nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Stěžovatelka dále poukazovala na opomíjení jejího účastenství na základě existence věcného břemene k pozemkům pod stavbou. Namítala, že rozhodnutí o umístění stavby se stavebním povolením bylo zrušeno. Navíc nebyly dodrženy závazné podmínky ani dle zrušeného rozhodnutí o umístění stavby.

[15] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jedinou podstatnou otázkou pro případné posouzení je otázka, zdali je stěžovatelka účastnicí kolaudačního řízení. V tomto odkázal na § 78 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánu a stavebním řádu, dle kterého účastníkem není. Účastenství nemůže založit pouze tvrzení, že stěžovatelka byla dotčena na svých právech. Dále žalovaný konstatoval, že stěžovatelka ani nijak nedoložila tvrzení, že je krácena na svých právech a jen odkazovala na existující právo průchodu a průjezdu. Konečně odkázal na argumentaci uvedenou v rozhodnutí o odvolání a ztotožnil se s právním názorem městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[17] Po konstatování přípustnosti a včasnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k přezkoumávání napadeného rozsudku krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a přitom neshledal, že by řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení. Poté přistoupil k posouzení námitek uvedených v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] V déletrvajícím řízení před správními orgány došlo ve věci v mezidobí ke změně právního prostředí. Vzhledem k § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, Nejvyšší

správní soud na věc aplikoval předchozí zákon 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Podobně dle § 190 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu Nejvyšší správní soud věc posuzoval dle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu.

[19] Nejvyšší správní soud se i vzhledem ke svému předchozím rozhodnutím plně ztotožňuje s názorem městského soudu, který v napadeném rozsudku uvedl, že „*předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobkyně z důvodu nepřipustnosti vydané podle § 60 správního řádu. To znamená, že předmětem přezkoumání soudem je pouze to, zda žalovaný nepochybil, jestliže dospěl k závěru, že žalobkyně v kolaudačním řízení neměla postavení účastníka řízení. Námitkami, vztahujícími se k věcnému obsahu pravomocného kolaudačního rozhodnutí, soudu nepřísluší se v tomto řízení zabývat. V daném případě odvolací orgán nerozhodoval podle § 59 zákona správního řádu, vzhledem k tomu, že odvolání nebylo podáno účastníky řízení. Žalovaný nepřezkoumával kolaudační rozhodnutí v celém rozsahu, ani dosavadní řízení nedoplňoval. Z důvodů uplynutí všech lhůt pro mimořádné opravné prostředky se žalovaný rovněž nezabýval otázkou možného využití mimořádných opravných prostředků.*“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v této souvislosti uvedl, že rozhodnutí podle § 60 správního řádu je sice rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale soud je oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Jinými slovy, nepřezkoumal-li správní orgán odvolání k rozhodnutí stavebního úřadu věcně, neměl prostor k takovému přezkumu ani městský soud. Ačkoliv se v tomto případě jedná o nepřipustné odvolání, ustanovení § 60 správního řádu uvádí jak opožděné tak i nepřipustné odvolání a je tedy možné právní názor a rozsah zkoumání přiměřeně vztáhnout i na tento případ. Z výše uvedených je možné se meritorně věnovat jen námitce odepření účastenství v předmětném správním řízení.

[20] K otázce účastenství v kolaudačním řízení se judikatura vyjadřovala již několikrát. V rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2006, č. j. 29 Ca 163/2005 - 70 se uvádí „*Okruh účastníků předmětného kolaudačního řízení je tedy zcela jednoznačně vymezen v ust. § 78 odst. 1 stavebního zákona, který představuje speciální odchylnou úpravu od ust. § 14 správního řádu. Podle ust. § 140 stavebního zákona, který upravuje jeho vztah ke správnímu řádu, se totiž na řízení vedená podle stavebního zákona vztahují obecné předpisy o správním řízení (správní řád) pouze tehdy, není-li v samotném stavebním zákoně stanoveno jinak.*“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 49/2006 - 96, který byl vydán v řízení o kasační stížnosti proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně, soud doplnil: „*Pokud má žalovaný za to, že stavební úřad se dopustil porušení zákona při vydání kolaudačního rozhodnutí, resp. že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nemůže řešit takovou případnou nesprávnost umělým rozšířením okruhu účastníků kolaudačního řízení o další osoby, k jejichž odvolání pak kolaudační rozhodnutí zruší: případný nezákonný postup stavebního úřadu se totiž snaží řešit opět nezákonným postupem, což je nepřipustné.*“ I další judikatura (viz rozsudky č. j. 6 As 49/2008 - 96 ze dne 13. 5. 2009, č. j. 6 As 20/2007 - 60 ze dne 21. 11. 2007), shodně odmítá umělé rozšiřování počtu účastníků kolaudačního řízení. Jedná se tedy o názor konstantní a vzhledem ke smyslu kolaudačního řízení a principu koncentrace řízení opodstatněný. Ustanovení § 78 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976

uvádí jako účastníky stavebního řízení stavebníka, vlastníka stavby, uživatele (provozovatel), je-li v době zahájení řízení znám a vlastníka pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. Vzhledem ke kogentní povaze této normy a ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu nelze tedy považovat stěžovatelku za účastnici kolaudačního řízení. Nejvyšší správní soud se v otázce stanovení okruhu účastníku kolaudačního řízení s názorem městského soudu plně ztotožnil. Jestliže tedy žalovaný nepochybil v určení okruhu účastníků, je jeho rozhodnutí v souladu s § 60 zákona č.71/1967 Sb., o správním řízení.

[21] Nelze souhlasit ani s tvrzením žalobkyně, že kvůli drobným změnám stavby došlo automaticky ke sloučení kolaudačního řízení s řízením o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení, což by založilo právo na její účastenství v kolaudačním řízení. K tomuto výše citovaný rozsudek ze dne 21. 6. 2007, sp. zn. 1 As 49/2006 uvádí následující: *„Jedinou možností, která zakládá účast i pro ostatní stavbou dotčené osoby neuvedené v § 78 odst. 1 stavebního zákona, je uplatnění druhého odstavce § 78 téhož zákona. Podmínkou je však skutečnost, že stavební úřad sloučil s kolaudačním řízením řízení o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení. Dovožovat „faktické“ sloučení kolaudačního řízení a řízení o změně dokumentace ze skutečnosti, že stavební úřad v kolaudačním rozhodnutí uvedl, že „nepodstatné odchylky skutečného provedení stavby od projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení jsou v projektové dokumentaci vyznačeny“, je nepřipadné, neboť takové konstatování nemůže mít za důsledek zahájení předmětného sloučeného řízení. Tím je naopak zcela jasně řečeno, že stavební úřad žádné takové sloučené řízení nevedl, nehledě na to, že průběh takového „de facto“ řízení by byl velmi neurčitý z hlediska jeho předmětu, který nebyl nikde vymezen, a mohlo by proto docházet k porušení práv jeho případných účastníků.“* Drobné změny, které jsou uvedeny v kolaudačním rozhodnutí (jako změny v umístění umyvadel v kuchyni, koupelně a kotelně, změna povrchové úpravy podlah a oplocení pozemku na straně pozemku se kterým pozemek stěžovatelky nesousedí), nemohly žádným způsobem zasáhnout do práv stěžovatelky. Nemohlo tedy dojít k aplikaci § 78 odst. 2 stavebního zákona a vzniknout tak účastenství žalobkyně v předmětném kolaudačním řízení.

[22] Dále je nutné posoudit, zdali nebyla stěžovatelka zkrácena na svých právech neprovedením odvolacího řízení [viz bod 18]. Nejdříve je nutné poznamenat, že v tomto případě se nejednalo o zamítnutí odvolání z důvodu opožděnosti avšak pro nepřípustnost. Stěžovatelka, jak již bylo výše uvedeno, nebyla účastníkem předmětného řízení (bod 19) a nemohlo tak dojít k poškození jejich procesních práv neprovedením tohoto řízení. Poškozením hmotných práv se zabýval nepřímě bod 20 tohoto rozsudku, jelikož dopad do práv účastníka stavebního řízení, by zakládal jeho účastenství v řízení kolaudačním. Drobné úpravy zmíněné v kolaudačním rozhodnutí nemohly zasáhnout do práv stěžovatelky. Nejvyšší správní soud navíc v rozsudku ze dne 6. 2. 2008, č. j. 6 As 37/2006 - 122, k tomuto uvedl následující: *„koncentrační zásada, jež se uplatňuje v řízení stavebním, předpokládá, že účastníci své námitky proti projektu musejí přednést v určitém procesním stadiu, a to jak pokud jde o námitky skutkové (faktické), tak právní. Judikatura soudů ve správním soudnictví dovodila, že tento princip zůstává v řízení o umístění stavby a v řízení o stavební povolení aplikovatelný i v řízení odvolacím.“* (srovnat lze též s rozsudkem Nejvyššího správního ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83). Námitky stěžovatelky měly být uplatněny v předcházejících řízeních.

[23] Přechodná ustanovení k novému správnímu řádu stanoví, že ačkoliv bylo řízení pravomocně skončeno před účinností nového správního řádu, postupuje se při přezkumném řízení, obnově řízení nebo vydávání nového rozhodnutí podle nového správního řádu včetně lhůt v nichž lze takové řízení zahájit (§ 179 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Za použití argumentu *a minori ad maius* lze dospět k závěru, že za situace, kdy bylo řízení skončeno již za účinnosti nového zákona, se bude tím spíše postupovat dle zákona nového (obdobně konstatoval např. rozsudek č. j. 2 As 12/2009 - 58, ze dne 17. 12. 2009). Nový správní řád připouští obnovu řízení mj. tehdy, pokud bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno (§ 100 odst. 1 písm. b/ správního řádu). Na stavební povolení lze nahlížet jako na podklad kolaudačního rozhodnutí, jestliže bylo zrušeno, zakládá to důvod na obnovu kolaudačního řízení. Avšak vzhledem k tříleté objektivní promlčecí lhůtě pro obnovu řízení, jako již konstatoval městský soud, je bezpředmětné se touto otázkou zabývat a další dokazování je nadbytečné. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožnil.

[24] Z výše uvedeného lze učinit závěr, že kasační stížnost je nedůvodná.

Obiter dictum

[25] Nad rámec uvedeného k námitce stěžovatelky, že rozhodnutí orgánu prvního stupně ve věci sloučeného územního a stavebního řízení ve věci povolení stavby na pozemku č. 2636 v k. ú. Smíchov nenabylo právní moci, Nejvyšší správní soud dodává:

[26] Především je třeba uvést, že judikatura Nejvyššího správního soudu se již opakovaně vyjádřila k otázce, zda zohledňovat zrušení rozhodnutí relevantních pro přezkoumávané rozhodnutí, když ke zrušení došlo nikoli v době řízení u správního orgánu, ale teprve v řízení před soudem, např. v rozhodnutí č. j. 2 As 4/2009 - 111 ze dne 29. 5. 2009, popř. také v rozhodnutí č. j. 4 As 38/2008 - 97 ze dne 24. 6. 2009. Obě výše citovaná rozhodnutí se z velké části odkazují na rozsudek č. j. 1 As 79/2008 - 128 ze dne 4. 2. 2009, č. 1815/2009 Sb. NSS, kde Nejvyšší správní soud otázku důsledků a časových účinků pozdějšího zrušení podkladového rozhodnutí pojednal velmi komplexně. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovuje názor, jestliže bylo stavební povolení (§ 66 stavebního zákona z roku 1976) vydáno v době, kdy existovalo pravomocné územní rozhodnutí, není následné zrušení územního rozhodnutí samo o sobě důvodem ke zrušení stavebního povolení soudem. Toto vyplývá ze zásady presumpce správnosti aktů vydávaných správními orgány a principu ochrany dobré víry jejich adresátů. První senát v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl následující: „Právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. k tomu Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha, C.H. Beck 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005 - 188). Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko *ex nunc*, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti. Odrazem této zásady z pohledu vztahu jedince správní orgán je

zásada ochrany dobré víry a ochrany nabytých práv (viz např. nálezy ÚS ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, Sb. n. a u., sv. 31, č. 117, s. 69). Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány, a tudíž nemohly působit právní následky ani v minulosti. Prohlášení nicotnosti, které jen formálně odstraňuje neexistující akt, proto působí ex tunc (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, část V., též pod č. 793/2006 Sb. NSS). Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumávána správními soudy dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, v tomto případě stěžovatele (§ 75 odst. 1s. ř. s.).“

[27] Jak je výše zdůvodněno, správní akt je zákonný a správný až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. V daném případě, ačkoliv bylo později rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, stavebního odboru, vydaného dne 22. 3. 2001, č. j. MHMP-71229/2000/VYS/Mk/Lí, zrušeno a vráceno k dalšímu řízení rozsudkem Městského soudu v Praze vydaném dne 29. 10. 2002, č. j. 38 Ca 281/2001 - 60, bylo kolaudační rozhodnutí, ze dne 4. 9. 2002, č. j. Vys.Sm.p.2636-3636/02-Pí-P, vydáno na základě v rozhodné době pravomocného rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení.

V.

Závěry a náklady řízení

[28] Stěžovatel se svými námitkami s ohledem na výše uvedené neuspěl, jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti, které by přesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly. Proto nejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda
senátu